

Št. Janž pri Velenju. Dne 13. novembra ob 3. uri popoldne se bo igrala v novi dvorani igra »Pri kapelici«. Pričakujemo obilne udeležbe!

Vojnik. V nedeljo dne 13. novembra igra naše društvo igro »Martin Krpan«.

Nekaj o mesecu.

Obraz meseca poznamo deloma zelo natančno, a samo deloma, kajti 41 odstotkov njegove površine nam ostaja nevidnih. Mesec se vrti namreč tako, da nam kaže vedno isto stran svoje površine in le zaradi nekkih nihlajev vidimo tudi delček nasprotne strani, ki nam bo pa v ostalem popolnoma nevidna in neznana, dokler se človeški tehniki morda ne posreči izumiti vozila za polete v vesoljnost. Za sedaj se moramo zadovoljiti z vsekakor izdatnimi podatki, ki so jih o mesecu dognali zvezdoslovci.

Nekoliko številčk: Mesec je oddaljen od zemlje 345.000 do 400.000 km; njegov premer znaša 3500 km, torej okroglo tri enajstine zemeljskega premera. Njegova masa znaša končno okroglo 1 osemdesetinko zemeljske mase. Ozračja naš nebesni spremljevalec nima, ker je njegova privlačnost tako majhna, da bi ga ne mogel pridržati. Tudi vode nima in s tem temeljnih pogojev za kakšno organsko življenje. Le samo v globinah največjih žrel bi lahko živeli morda kakšni nizki organizmi (alge itd.). Površina meseca je torej strahotna puščava peska, lave itd., vanjo so zajedeni stotine kilometrov široki lijaki, ki jih obdaja do 7500 m visoko gorovje. Mesec ima okrog 600 gora s preko 2000 m. Že s prostim očesom spoznamo gorovja, namreč svetle lise na mesecu, temne lise pomenijo nižave. Gorovja na mesecu so večinoma čudne, okrogle tvorbe s premerom do 300 km. Nešteto je takšnih »žrel«, ki merijo 1 do 40 km v premeru. Prvotno so mislili, da so vulkanskega izvora, a zdaj prevladuje mnenje, da so nastali

pod udarom padajočih meteorov. Celo na zemlji, ki jo vendar zelo dobro ščiti ozračni plašč, imamo takšno, 1 km široko žrelo, ki so ga ustvarili meteori. To je Canon Diablo v Arizoni (Severna Amerike).

O razmerju med mesecem in človekom ne ve niti moderna znanost veliko povedati. V nekem oziru igra mesec v praksi veliko vlogo, namreč v oziru pije in oseke, ki nastajata pod privlačnostjo meseca. Nastoj obeh pojavov se da natančno izračunati in je za plovbo seveda izredne važnosti. Kako vpliva mesec na vreme, o tem smo še malo poučeni in je veliko vprašanje, ali povzročajo lunine mene spremembe vremena. Znano je, da vpliva mesečina baje na »mesečnike«, bolnike, ki imajo navado, da v spanju vstajajo in opravljajo stvari, o katerih ničesar ne vedo, ko se prebudijo. Tudi druge bolezni so baje pod vplivom meseca. — Zelo važen je mesec kot činitelj našega časovnega štetja. Še danes delimo svoje leto v »mesece«, tedne itd. v glavnem na osnovi luninih men.

Št. Peter pri Mariboru. Deževno vreme nas silno moti pri spravljanju zadnjih jesenskih pridelkov. Otožno jesensko vreme je bilo tudi na dan Vseh svetnikov. V obilnem številu so se župljani udeležili popoldanske cerkvene svečanosti in procesije na počivališče naših rajnih k Materi božji na Gori. Mrtvaška opravila je opravil naš dušni pastir župnik č. g. Tkavc ob asistenci g. p. Žige. Cerkveni pevski zbor je zapel ob pokopališki kapelici žalostinko, moški pevski zbor pa še posebej z občutkom ganljivo »Oj Dobrodo, slovenskih fantov groba«. Nekaj pa se je opazilo, mnogo grobov je bilo zapuščenih. Mladi rod kaj rad pozabi na svoje roditelje in dobrotnike. So pa tudi zgledi ljubezni in hvaležnosti, ki se segajo preko groba.

Št. Peter pri Mariboru. Smrt zadnje čase pridno kosi. Zbira si mlade in stare. V Hrenčci je umrla posestnica Vračko Terezija, stara komaj 42 let. V Celestrini pa je umrl bivši viničar Mulec Anton v visoki starosti 81 let. Rajni je živel v veliki bedi in pomanjkanju in kot tak je tudi umrl, zapuščen. — S trgatvijo smo končali. Količina in kakovost je večja, odnosno boljše od lanske. Šentpeterski vinogradniki so se dogovorili, da vinskega mošta pod 3 Din za liter ne bodo prodajali. Tako je tudi prav. Naj bi se tega sklepa oprijeli tudi vinogradniki iz drugih krajev.

Zimica. Na misijonsko nedeljo popoldne je bil na župnijskem pokopališču pri Sv. Barbari v Slov. goricah pokopan 81letni posestnik Neuvirt Karol. Rajni je bil globokoveren mož, skrben gospodar, marljiv kot čebelica ter uslužen sosed, vsled česar je užival pri soobčanih ugled in spoštovanje. Pogrebni sprevod od hiše žalosti do cerkve, oziroma do pokopališča je vodil vlč. g. župnik J. Potočnik. Na sedmimi za rajnim se je nabrlo za katoliške misijone lepo svoto 140 Din. Vsem blagim darovalcem »Bog plačaj!«, rajnemu pa mir in pokoj!

Marenberg. Novic je tu pri nas vedno dosti, samo to je, da jih tukajšnji »Gospodarjevi« dopisniki zelo malo zve. Zato pa zbira te vesti toliko časa, da se mu zdi vredno, da se pred nje natisne Marenberg, čeravno morajo bravci, ki jih marenberške vesti zanimajo, nanje precej dolgo čakati. — Zadnje čase je smrt izbirala med ljudmi z nad 40 leti, ki so razen enega vsi iz trga. Na starostni oslabelosti je umrla 80letna prevžitkarica Marija Rojak, ki je leta 1923 obhajala zlato poroko. Ponesrečil se je 41letni Pavel Brezovnik, dimnikarski pomočnik pri g. Sehaerju. Bil je nekaj časa v slovenjgraški bolnici. Vrnivši se domov, se je nanovo prehladil in umrl. Po več kakor polletni bolehanju, odrevenlosti desne strani telesa, posledici možganske kapi, je izdihnil dušo 70letni delavec Anton Špač. Starost 46 let je dočakala soška tukajšnjega trgovca in postojnica Marija Langeršek. Radi reka je bila mesecev navezana na bolniško posteljo. K poslednjemu počitku so jo pospremili razen domače duhovščine še gg. župnika iz Remšnika in Brezna, Vid Pavlič in

ime »Duguay-Trouin«. Udeležila se je pomorske bitke pri Trafalgaru 21. okt. 1805, kjer se ji je posrečilo, da je ušla zmagovitemu brodogovju angleškega admirala Nelsona. Kmalu po srečno uspelem pobegu pa je bila zajeta od angleških ladij. Omenjena ladja je najstarejša bojna ladja na celem svetu. Na Angleškem zbirajo prostovoljne prispevke, s katerimi hočejo »Implacable« preurediti v vojsko ladjo.

Japonski pojmi o časti.

Iz Tokija, japonske prestolnice, javljajo naslednje: Trobentač japonskega polka Tsurumatsu Tsuruoka bi

je jasno, kakšni lopovi da so bili njuni stražniki. Prigoljufati so hoteli denar. Da se niso zadovoljili z 2000 rupijami, je bil dokaz dejstvo, ker še niso ostavili Bombaya. Zadeva z dragulji je tudi bila sumljiva. Misli in tuhtal je, kako bi jim prekrizal peklenko zlobne nakane. Iztrgal je iz zvezka drugi listič, na katerem je opisal Sita in doživljaj. —

Prisvetilo je drugo jutro.

Vrč za vodo je bil prazen. Mnogo vode sta porabila včeraj za izpiranje ran in sta čutila žejo. Rama je trkal brezuspešno na vrata. Pograbil je vrč, ga pognal z vso močjo v vrata, da se je raztreščil z glasnim ropotom. Nikdo se ni oglasil. Vrgel je po tleh še skledo za riž. Učinek je bil istotako brezuspešen kakor pri vrču. Na tleh je ležal le kup črepij.

Očividno ni bil nikdo doma, bila sta nezastražena.

Prilika se je nudila za pobeg.

Hrepeneče je pogledal proti oknu. Ko bi že bil enkrat gori, da bi lahko poskusil odpornost

železnega omrežja. Skušal se je pognati s skokom do okna, a bilo je le previsoko.

Ko bi imel pri sebi nož, da bi izdolbel v steno stopnice. A stoj! Mogoče bo šlo s črepijnami.

Pobere črepijnjo in postrže omet s stene. — Kmalu se prikaže rujava opeka. Z držajem od vrča kraspa po opeki, ki se uda in že je napravljena luknja, v katero lahko porine stopalo svoje noge.

Sita mu pomaga in oba sta z mrzlično pridnostjo na delu.

Če ju le ne bo kedo zasačil!

Kmalu mora Rama sam delati. Prosto ima le še eno roko. Z nogami že stoji v izkopanih luknjah in kraspa višje. Počasi se dviga in že sedi na oknu, pa železne palice kljubujejo njegovim močim. Tudi te mora razkopati. Kmalu vidi, da ta posel ni pretežaven. Ko je že razrahljal omrežje, ga pokliče Sita:

»Rama, skoči z okna, čujem glasove!«

Liki blisk je mladec na tleh in prisluškuje. Da, to so glasovi. Spozna Šefkijo, služabnika.

Marko Sagaj, učiteljstvo in uradniško, gasilno društvo, trška godba in mnogo ljudstva od blizu in daleč. Ob obe sta se poslovila šolski upravitelj g. Ložnik in učiteljica gđc. Majcen, zahvaljujoč se ji za njeno sodelovanje pri dobroteljskih društvih. Zapela pa je šolska mlada »Vigreda« in mešani zbor »Blagor mu«. Mesto venca na njen grob sta darovala gg. Adalbert in Leopold Cusel, oba iz Maribora, in sicer prvi 300 Din za marenberške občinske reveže in drugi 100 Din za marenberško gasilno društvo. Prepričani smo, da je to zelo primeren način, počastiti spomin umrlih. — Zadnjo nedeljo v septembru smo praznovali Smihelsko nedeljo. Bila je ob 10. uri običajna procesija s svečami, nato pridiga g. župnika iz Brezna in slovesna služba božja. — Smihelski sejem je bil slabo obiskan. — Nihče si ne bi mislil, da se znajo marenberški šolarji tako postaviti kakor so se predzadnjo nedeljo oktobra na Slomšekovi proslavi v Brudermanovi dvorani. Za uvod je bil prizor, kako se dečki pogovarjajo o življenju škofa in obenem prednašajo njegove pesmi. Nato so nastopale deklice z deklamacijami in s petjem Slomšekovih pesmi, ki so jih podale v obliki iger in simboličnih vaj, kakor: Preljubo veselje, Glejte, že solnce zahaja, Zapuščena sirota itd. Najlepše je naredila petletna Mičika, ki je prednašala pesem o času. Dekliški zbor je nastopil s točko »Predice«, ki je predla ob kolovratu. Nato ji g. župnik iz Remšnika Paulič imel govor o življenju Slomšekovem, spremljan s skioptičnimi slikami. Povdarjal je, da je dobri škof vse svoje življenje delal le v blagor svojega naroda slovenskega, pravičen pa je bil tudi do ljudstva druge narodnosti, radi česar so ga vsi dobri ljudje spoštovali; trpel pa ni narodnih mlačnežev in odpadnikov. Pri proslavi sta pomagali dve gđc. učiteljici. — Od zapada je prišel k nam cirkus, ki je za nekaj dni pritegnil predvsem mlado, pa tudi staro. Odpotoval je dalje proti vzhodu. — Veliko se je pričelo zidati v trgu: g. zdravnik povečava svoje stanovanjske prostore, g. Vrenčur si dela villo, ravno tako g. Pregljan.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Pred dvema tednoma nekega močno deževnega dne smo šli Trojičani v prav velikem številu iz vseh naših vasi in trga proti Negovi. Umrla je nam-

reč tam pri svoji nečakinji Mima Koček in njo smo hoteli na njeni zadnji poti spremljati. Vsi smo jo prav dobro poznali, to zlato dušo, to trpinko, ki je kakor potrpežljivi Job svojo težko živčno bolezen prenašala 15 let z nadčloveško potrpežljivostjo, mirnostjo in udanostjo. Kak brezverec bi si v taki hudi in dolgotrajni bolezni že davno končal svoje življenje. Naša Mima pa je bila vsa drugačna, ker je bila v njej živa vera, ker je trdno zupala, da bo po tem trpljenjapolnem življenju prešla krono zveličanja. Pokojna je bila botrica zastavi naše fantovske Marijine družbe ter članica tukajšnje dekliške Marijine družbe in III. reda. Zato so se ji pa tudi šle pokloniti vse te cerkveno družbe s svojimi zastavami. Vodil je pogreb naš župnik in gvardijan g. P. Ernest Jenko. Blagor njeni utehi in miru željni duši!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Smrt je imela zadnji čas pri nas obilo žetev. Najprej je umrl v ptujski bolnici Feliks Brlak iz Vitomarec v starosti 18 let. Dalje je smrt potrkala na vrata družine Zorkove v Smolincih in odvedla seboj tekom enega meseca dva brata Franca in Martina Zorko. Njuno mlado življenje je uničila jetika. Par dni za tem pogrebom je utonil v Pesnici Alojz Zorko, kmetski sin iz Čagone, župnija Sv. Anton v Slov. gor. Zokopan je na tukajšnjem pokopališču. Nepričakovano, kar čez noč pa je umrl Ivana Suhač iz Vitomarec. Zvečer je še zdrava bila, zjutraj pa so jo našli mrtvo, zadeto od srčne kapli. Naj počiva v miru! Pa žalibog, smrti še ni bilo zadosti. Potrkala je zopet na vrata hiše Habjaniča, kmeta v Vitomarcih. Zahtevala je mlado in pridno hčerkico, Marijino družbenico Liziko Habjanič. Pokojna Lizika je bila vrlo in pošteno dekle. Pogreb, ki se je vršil dne 21. oktobra, je bil veličasten. Belo oblečena dekleta z zastavo in križem so nesle mrtvo truplo pokojne Lizike tja v cerkev, v katero je tolikokrat rada zahajala. Ob odprtem grobu se je z iskrenimi besedami poslovil voditelj Marijine družbe, č. g. župnik Ivan Alt. Domače naj tolaži dobri Bog! In nazadnje nas je zapustila žena Neža Kocmut, posestnica iz Rjavec. Pokojna je veliko trpela v svoji bolezni, zato je usmiljeni Bog ni zapustil ob njeni smrtni uri. Počivajte mirno, vi dobri fa-

rani, v hladni zemlji in naj vam bo dobri Bog usmiljen sodnik!

Sv. Andraž v Haložah. Suša, ki nas je letos tako neusmiljeno pritiskala, je našim, od ljubelega Boga obilo blagoslovljenim vinogradom precej prizanesla. Celo najmanjši vinogradniki so bili v zadregi, kam z mostom. Vreme nam je precej nagajalo pri trgatvi, pa kadar je zasijalo zlato solnce, nam je pogled na krasno obloženo vinsko trto privabil iz naših gri pesmico našega velikega Slomšeka, ki jo Haložani radi pojemo: »Že čriček prepeva, ne more več spat.« — Pred kratkim smo spremljali k zadnjemu počitku mladega moža Janeza Cafuta v njegovem šele komaj 36. letu, in ubogo trpinko Marijo Hujski. Imela je na obrazu raka. Ker ni mogla uživati več nobene hrane, je prišla njena rešiteljica smrt, katero si je po šestletnem trpljenju že srčno želela. Večkrat, ko se je v strašnih bolečinah kar zvijala, je v svoji zmedii zapela kakšno pesmico, posebno ono: »Lepa si lepa, roža Marija«. Gotovo zdaj gleda njo, pri kateri je v prestrašnih bolečinah iskala tolažbe. Njena smrt nam je bila v tolažbo, da zdaj ne trpi več na tem svetu. — Smrt Barbare Vindliš nas je pa pretresla do kosti. Pred 10 leti je morala v umobolnico v Ljubljano. Ko se je vrnila zdrava, ji je mater zadela kap. Ljubeznivo je svoji ljubi sestri pomagala materi streči 7 let. Vsi smo jo radi imeli, saj je bila vedno vesela, prikupljive narave. Takoj po poroki je začela tožiti o bolečinah v glavi in želodcu. Begala je od moža in mu obljube, da se vrne o gotovem času, ni držala. Pri tem njenem čudnem obnašanju ji je mož branil težko delo. Dne 14. septembra jo je mož zopet spravil na veliko prigovarjanje na svoj dom, na kar je sledil jok brez nehanja, ne da bi domači zvedeli od nje kaj je vzrok. Zinila je samo besedo, da ne bo dolgo živela. Zvečer, ko je oče klical družino k molitvi, je ne da bi se odzvala, izginila v temno noč. Ker ni bilo nobene sledu več o njej, je njene domače grozno pretresla vest, da se je neka ženska oseba vrgla pod brzovlak na Hajdini. Nesrečno žrtev so izkopali in so domači spoznali svojo Barčiko. Njenim domačim, dobremu možu, očetu in sestri naše sožalje! Depisnika »Domovine« in vse one, ki širijo vest o zagonetnem zločinu in s tem večajo nemir strašno zadeti

Srce mu začne nabijati. Pa tudi sedaj se najbrž nikdo ne zmení za ujetnika. Rama spleza zopet na okno in začne odstranjevati iz zidu železne palice eno za drugo. Po dveh urah je okno nezamreženo, oba otroka se glasno zasmajeta. — Hvala Bogu, sedaj se bosta lahko vrnila h patru Sahebu.

Skok skozi okno na dvorišče bi bil preveč nevaren. Rama najde izhod. Po tleh ležijo konci motvoza, s katerim je bil včeraj zvezan. Konci so kmalu zvezani, pritrjen eden konec za okno in Sita mora k bratcu na čeno.

Rama opazuje nekaj časa skozi okno dvorišče, da se prepriča, če kedo ne opazuje njunega početja.

»Tako, Sita, jaz se bom spustil kot prvi po vrvi in ti slediš. Le zapri oči in se spuščaj prav počasi. Ne prenaglo, sicer si obžgeš roke!«

Dečko se upa kot prvi skozi okno, pomaga sestrici in že drčita navzdol.

Kakor hitro sta na trdih tleh, preiščeta dvorišče, ki je obdano od visokega zidu. Nikjer okna, razven onega, pri katerem sta utekla iz so-

be. Po dvorišču je bilo razmetanih vse polno zabojev. Dvorišče ima obliko peterokotnika, katerega tvorijo strani raznih hiš.

Samo v Sahibovo hišo vodijo vrata, ki se puste odpreti od obeh strani. Plazi se bliže in poslušaj. Zdi se mu, da nekaj šušlja in mrmra. Čuje stopinje in naenkrat — solnce zahaja — udari mu na uho Šefkijeva večerna molitev k Allahu.

Po končani molitvi slišita glas kačjega moža:

»Šefkija!«

»Tukaj!« odgovori sluga iz sobe.

»Ali se še tvoja žena ni vrnila?«

»Ne, a vsak trenutek mora biti doma.«

Moža razpravljata o vzrokih ženine zamude.

»Že prihaja.«

»Ona bo, saj ne more nikdo drugi v hišo.« Rama in Sita slišita njen vstop.

»No, stara, kje imaš denar? Meni ga moraš izročiti!«

(Dalje sledi.)

naj bil zatrobil ob priliki manevrov ~~pozdrav~~ ni signal g. generalu. Trobil je in opazil prepozno, da je iztroben tal popolnoma napačen pozdrav. To lastno zmoto je smatral za onečaščenje čelga polka. Komaj se je vrnil z vaj v vojašnico, se je obesil. Na listiku, katerega je zapustil, so bile zabeležene besede: »Samo smrt lahko popravi mojo zmoto. Obesil se bom, da bo oprana čast regimenta.«

Inserirajte!

družini, pa opozarjamo na čas, ko bodo padli v rane pravice.

Kapela pri Radencih. V nedeljo dne 30. oktobra se je tukaj poročila gostilničarka Nedog Terezija z Jožefom Čagran iz Vučjevesi. Na veselih gostiji so se spomnili tudi naših revnih, hrane potrebnih dijakov in zlasti dan danes nad vse podpore potrebnih misijonov, ter zbrali v ta namen 110 Din. Vsem darovalcem za take dobre namene ljubi Bog tisočero povrni! Poročencema pa želimo obilo sreče in zadovoljnosti v njunem novem stanu!

Ljubno ob Savinji. Premeščeni ste gđ. učiteljici Sušteršič in Saksida, obe v Prekmurje. Kakor je to prišlo nepričakovano, smo vendar že več časa s strahom pričakovali. Ob slovesu ne moremo drugače, kakor da obema blagima gospodičnima zakličemo: iskreni Bog plačaj! Hvala Vama za vso skrb in ljubezen, ki sta jo naklanjali otrokom v šoli in za vse požrtvovalno prosvetno delo med mladino! V odlični meri veljajo tudi Vama pesnikove besede: »Bog dobi, kar deci daste; kdor se deci približuje, v njem kraljestvo božje raste.« Na Ljubno bosta obe gospodični lahko kmalu pozabili. Mladino pa blagovolita ohraniti v lepem spominu, saj se Vaju homo tudi mi vedno spominjali le s častjo in spoštovanjem.

Gornji grad. Od kr. banske uprave je prišlo poročilo, da so oproščeni kazenskega postopanja bivši tukajšnji nadzornik Fran Lužnik, visokošolec Jože Časi in Fani Zagožen, trgovka iz Ksaverija. Osvadba je bila brez vsake podlage. Seveda nekaterim bistrim glavam iz Gornjegrada ni to po volji, zato je pa nam tembolj, ker vidimo, da se izkaže toliko zaželjena pravica.

Gornji grad. Resnici na ljubo in ker nočemo delati nobene krivice, popravljamo zadnji dopis iz »Gospodarja« v toliko, da se je igre »Miklova Zala« udeležila tudi mestna inteligenca v skupnem številu okrog 10 oseb. Tudi nabito polna dvorana v enem slučaju ni bila, ker je namreč ostal en rezerviran sedež prazen.

Šmarje pri Jelšah. V Slov. Bistrici so zadnji četrtek položili k večnemu počitku telesne oslanke tudi nam Šmarčanom dobro znane in nepozabnega ravnatelja Tiskarne sv. Cirila v Mariboru msgr. dr. Antona Jerovška. Rad nas je obiskoval in nam oznanjeval božjo besedo. Njegovi domači so že od nekaj zvesti romarji našega Sv. Roka. Njegov blagopokojni stric knezoškof Mihael pa nam je leta 1911 blagoslovil prenovljene kapele proti Sv. Roku in nam je takrat v slavnostni pridigi veselo omenjal, da je že v svojih otroških letih rad tje gori zahajal, ter nam je v spomin na to slavje na 80 velikih straneh opisal in vsem požrtvovalnim dobrotnikom sloviše romarske cerkve podaril za nas zlata vredno knjigo »Križev pot ob bregu sv. Roka v Šmarju pri Jelšah«, okrašeno s 34 dovršeno lepimi slikami kapel in notranjštine cerkve. Gotovo jo še vestno shranjujejo in rade prebirajo vse naše hiše ter jo bodo ohranjemale še poznim rodovom. Posebno pa smo rajnemu msgr. dr. Jerovšku še zdaj hvaležni, da nam je pred 10 leti ob času našega veličastnega katoliškega shoda pri Sv. Roku tako bodrilne besede ljubezni do Boga in do našega slovenskega naroda na srce polagal. Zelo smo zato zadovoljni, da se je tudi v našem imenu veličastnega pogreba udeležil naš g. dekan Fr. Lom, in še bolj, da mu je poslovilno besedo v cerkvi govoril naš rojak msgr. profesor van Vreže.

Sv. Križ pri Rogaški Slatini. Vzela nam je bela smrt pridnega gospodarja po domače Ju-

reka Koruna Kidrič. Kako je bil čislán in priljubljen, je pokazal njegov pogreb. Za njim žalujejo štiri odrasle hčerke, a daleč proč od očetovega groba v tujini. Žalujejo pa tudi za njim vsi sosedi za tako pridnim in dobrim gospodarjem, ki je vsakemu rad pomagal in vsako uro rad prihitel na pomoč. Zatorej mu vsi sosedi kličejo: Bog mu bodi plačnik!

Ponikva ob južni žel. Pred kratkim se je preselil od nas v večnost, preskrbljen s tolažili vere, daleč na okrog dobro poznani gospodar večjega posestva v Zagaju Mihael Leber. Bolehal je na težki notranji bolezní in tudi iskal zdravja v ljubljanski bolnici, ki mu pa ni bilo usojeno. Pogreb se je vršil ob obilni udeležbi sosedov, znancev in sorodnikov. Dragi stric, spolnjena ti je želja, da počivaš na domačem mirodvoru, prost skrbi in trpljenja! Upamo na svidenje! Pokoj njegovi duši, preostalim naše sožalje!

Svečina. Dne 30. oktobra smo položili k večnemu počitku Janeza Ferlinca iz Svečine. — Udeležba pri pogrebu je bila naravnost veličanska. Bil je v resnici mož poštenjak in globokoveren in kot tak znan daleč naokoli. Naj počiva v miru, preostalim naše sožalje!

Konjice. G. urednik! Ako bi bili Vi zadnji nedeljo v oktobru pri nas, bi po jutranjem sv. opravilu zunaj pred cerkvijo slišali predklicati sledeči »Dražbeni oglaš«: G. Bohanec, vikar v Konjicah, ni plačal globe 200 Din s pripadki, katero mu je naložilo sresko načelstvo v Konjicah dne 26. avgusta 1932, Pov. No. 543-3. Vsled tega se odreja po nalogu sreskega načelstva v Konjicah z dne 22. oktobra 1932, No. 6474 2 32 za petek dne 4. novembra, ob 11. uri dopoldne javna dražba, dne 20. 9. t. l. zarubljenih sledečih predmetov: a) 1 mala ura budilka, b) 1 navadna ura budilka, c) 1 stenska slika »Kristus na Oljski gori«. Predmeti se lahko ogledajo pred dražbo v Konjicah v občinski pisarni. V slučaju, da se zarubljeni predmeti pri prvi dražbi ne bodo prodali za cenilno vrednost, se bo vršila druga dražba dne 11. novembra ob 11. uri istotam. Pri tej dražbi se bo zarubljene predmete prodalo pod cenilno vrednostjo. — Občinska pisarna Konjice dne 27. oktobra 1932. Pečat in podpis. — G. kaplan Bohanec je bil namreč svoj čas od sreskega načelstva kaznovan po čl. 74 z. n. n. na globo 200 Din ali 4 dni zapora. Ker pa ni imel s čim plačati, so mu zapobili omenjene stvari in jih odnesli v občinsko pisarno, kjer bi omenjenega dne morali biti prodani. Toda do javne dražbe ni prišlo, ker Marija družba iz verskega čuta ni pustila, da bi »Kristusa na Oljski gori«, ki je obenem spomin na novo sv. mašo g. kaplana, na javni dražbi prodajali. Zato je Marijina družba zarubljeno s' to in obe uri pred dražbo odkupila in je odslej vse njena last. — G. urednik! Vi najbrž ne poznate še Valenčakove trgovine v Konjicah. Sicer pa je to za Vas morebiti brez pomena, ker kupujete v Mariboru. Ampak veste, v tej trgovini je neki trgovski pomočnik, Alojz Uršič po imenu, ki ga je »Jutro« obdolžilo pobalinstva in zlikovstva. Za »Jutrom« je pricapljal še ma-

Pri želoččnih težkočah, zgagi, zmanjšanjem občutku za tek, zapeki, pritisku na jetra, tesnobi, tresenju udov, zaspanosti povzroči kozarec Franz Josefova grenčice takojšnje poživljanje zastale prebave. Zdravniška sporočila iz tropičnih dežel slave »Franz Josefova« vodo kot važen pripomoček proti griži, kakor tudi želoččnim obolenjem, ki nastopajo v zvezi z mrzlico. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in špecerijskih trgovinah.

riborski »Večernik« in isto ponovil. Pa vam je Uršič fant od fare, navdušen kongreganist, poštenjak od nog do glave. O tem je sedaj tudi »Jutro« prepričano in z njim vred tudi »Večernik«. Ko sta namreč oba lista zvedela, da je Uršič vložil proti njima tožbo zaradi klevete, sta se rajši z njim »zglihal«. Plačala sta 1000 Din za Marijansko kongregacijo in 1000 Din za odvetniške stroške in priobčila sta preklic, v katerem obžalujeta svojo nepremišljenost. G. urednik! Zdaj pa veste, kdo je Alojz Uršič, ki prodaja v Valenčakovi štacioni. Ni dobro z njim črešenj zobati. — Še nekaj naj povemo javnosti. Novega zdravniška smo dobili v osebi g. dr. Mirka Pokorna. G. Pokorn je že znan kot odlični člankar iz bivše orlovske »Mladosti«. Želimo mu veliko uspehov v njegovem človekoljubnem poklicu. Še eden zdravnik nam je bil res nujno potreben. — G. urednik! H koncu pa Vas povabimo na mošt, ki ga imamo polne kleti. Če veste za kake kupce, kar v Konjice jih pošljite. Za nagrado dobite 100 odstotkov zgube.

Lov s pomočjo ognja.

Švicar Valter Burkart se je z 19 leti odločil, da gre v divjino iskat doživljanje. Dolga leta je blodil po divjih prerijah, pragozdovih in zavrtnih močvirjih Južne Amerike, zdaj kot iskalec zlata, zdaj kot karavanski vodnik, zdaj kot lovec na zverjad. Pred kratkim pa se je vrnil domov in izdal knjigo o svojih doživljajih, iz katere posnemamo sledeči odstavek:

Predpriprave na lov.

Sklenili smo spremljati Indijance na njihovem lovu in smo naslednjega dne marširali k Velikemu jezeru. Tu je že bilo zbranih okrog 200 Indijancev z velikim številom lovskih psov. Ko smo jim povedali svoje želje, so nam razložili svoj veliki lovski načrt, katerega so nameravali izvesti s pomočjo ognja. 50 tekačev je bilo določenih, da na večjih mestih v polkrogu, ki je bil dolg kakih 60 km, podtaknejo ogenj. Na levi in desni strani tega polkroga tečeta dve reki, ki bi zabranili razširjenje požara na vse strani. Indijanci so se na ta lov pripravljali že pred meseci in so v ta namen požgali ob Velikem jezeru vso travo, tako da je zrasla nova in sveža. Na pasu, ki ga je tvorila sveža zrela trava, so razpostavili svoje ljudi. — Vsak deseti mož je imel puško, med njimi so se razpostavili lokostrelci, nekoliko bolj zadaj pa so zavzeli prostor metalci kopja.

Ogenj se približuje.

Najprej smo opazili v daljavi posamično male oblačke dima, ki pa so se po nekaj urah že pričeli dvigati in že kmalu nato je bilo na več linijah opaziti ogenj. Še ena ura in vse obzorje je bila ena sama črna, kadeča se stena. Ogromne mase dima in pare so se dvigale proti nebu, kjer so se strnjevale v debele, rumene oblake, ki so naposled povsem zakrili sonce. Tu pa tam je že pribežala iz šume plaha srna ali ponošen jelen. Toda zadonelo je nekaj strelcov, po zraku je švistnilo nekaj strelcev in smrt je začela kositi.

Na bregu jezera sem poiskal visoko drevo in se udobno namestil na njem.